

Níže Vám nabízím pár ukázek domácích úkolů:

- Ukázka slohových prací žáků třetího ročníku, učili jsme se pracovat i s osnovou, odstavci:

Aneta Gregorová

Můj víkend

Dnes vám povím, co jsem dělala o víkendu. V sobotu jsme jeli k babičce a dědovi do Jestřebí. Nejdříve jsme měli oběd. Po obědě jsme šli na hřbitov zapálit svíčku. Svítalo sluníčko, přesto bylo chladno. Když jsme se vrátili, uvařili jsme čaj, hráli jsme deskové hry a luštili křížovky. K večeru jsme se s babičkou a dědou rozloučili a jeli jsme domů, byl to super den!!!

Matěj Vepřek

Můj víkend

První listopadový víkend jsem prožil na chatě. Počasí bylo krásné, slunečné. V pátek jsem byl vypouštět tetřívky do volné přírody. V sobotu jsem s tátou a Badem dohledával laň. V neděli jsem s mámou stavěl hmyzí domek. Večer jsme s tátou ulovili koloucha. Hodně jsem si tento víkend užil a těším se na další.

Jan Skoumal

Můj podzimní víkend

Budu psát o tom, co se mi stalo přes víkend. V pátek v 7 večer jsem šel ke Zdendovi a Kubovi na spaní. Tam jsme si hráli v bunkru, na zombíka a koukali jsme se na filmy. V sobotu jsme si hrály venku, po obědě jsme šli na vycházku k nové lávce. Ve 4 hodiny jsme šli ke mně, u mě kluci přespali a rodiče pekli husu. Víkend se mi líbil, protože byl u mě Zdenda a Kuba.

- **Básničky na vyjmenovaná slova po Z:**

Můj bráška

Můj malý bráška Tomášek, nazývá se Rarášek a je to malý kulihrášek.
Brzy bude jeho velký den, přejeme mu vše nej a dort oblízeme jazykem.
Autor: Veronika Neumannová a maminka

Zimní svátky

Brzy bude bílá zima, mrzne, sněží to je práma.
Závěje, jazyky se vytvoří a cestáři se vynoří.
Světýlka se rozsvítí,
písně rozezní a přijdou k nám zase po roce,
nejkrásnější svátky, co nazýváme Vánoce.
Autor: teta od Veroniky Neumannové

...

Mikuláš

Brzy přijde Mikuláš, ten má dlouhý bílý plášť.
Čerti mají dlouhý jazyk, přijde zima s ní i mrazík.
Andílek má velkou zář, nazývá se svatozář.
Autor: Natálie Suralová s maminkou

- **Vánoční příběh, autor: Veronika Neumannová (5. ročník)**

Byla jednou jedna chaloupka a v ní bydlel starý dědeček. Žil sám nikoho neměl. Jeden den před Vánoce se šel projít ven a tu za vraty uslyšel kňukání. Přišel k vratům, otevřel je a uviděl malé zmrzlé štěně. Vzal ho dovnitř a dal ho před krb, aby se zahřálo. Mezitím šel do kuchyně a něco mu připravil k jídlu. Jak to připravoval, sám pro sebe si brblal: "Nemůžu ho přece v té kruté zimě nechat." Dumal a dumal až se rozhodl, že si ho nechá na pořád. A tak si ho štěňátko nechal a dal mu jméno Punťa, protože byl celý puntíkatý. Štěňátko Punťa tedy zůstalo u dědy a bylo šťastné, protože oba získali jeden druhého.